

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Михю Триховъ—адвокатъ
Д-ръ Д. Новачевъ—медику
Хр. П. Капитановъ—адвокатъ

КУРЬЕРЪ

Независимъ ежедневенъ информационенъ вестникъ

CURIERUL: ziar independent de informațiuni

Principesa Elisabeta" № 9 și 11 Bazargic

Цена 3 лей

ОСНОВАТЕЛЪ СТАНЧЕВЪ
Годишенъ абонаментъ 600 лей
За чужбина 1000 лей

ПОЛИТИКА НА СЪСИНИЧЕСТВО

Думата е за данъчната политика на нашите общинари, която въ своята сжщностъ и интимна ел е насочена изключително къмъ окончателното съсинничество на незащитните граждани.

Данъци невъроятно олѣми, а въ замѣна никакви облаги.

Но напоследъкъ се забележва и едно съищо необяснимо пренебрежение и тъпчение на нашите етнически обичаи, привички и традиции, което е формално отрицание на всички наши миноритарни права.

До като г. Винтила Братяну провъзгласява приготвянето на единъ законъ за малцинствата, въ който езика на народностните малцинства ще се смята като полуофициаленъ, право което е признато и отъ Върховния Административенъ съветъ, нашите общинари облагатъ всѣки гражданинъ, който дрѣзне да си напише името на своя езикъ предъ дюгана или бюрото си, съ идиотско високо и непоносими данѣци.

За едно име, което е указание за незнаещия още официалния езикъ, трѣбва да се опропасти добросъвестния гражданинъ.

Общинарите, които налагатъ тия облагания, нѣматъ и понятия за фирми и за миноритарни права официално признати.

Въ това отношение добре би било да припомнимъ на нашите общинари решението №410 отъ 14 октомври 1924 на Върховния касационенъ съветъ отъ Букурещъ, съ което се установява задължителното правило, че една община не може да счита като чуждестра-

ненъ езикъ, езикътъ принадлежащъ на едно народностно малцинство, и, следователно, бидейки така и фирмата написана на нѣкои отъ тия езици не може да бѣде подложена освенъ на същиятъ такси на които сѣ подложени и фирмите написани на ромънски езикъ.

Върховния Адм. съветъ е взелъ това решение въз основа на мирния договоръ сключенъ въ Парижъ на 9 декември 1919 година.

Когато най-върховната административна институция освѣщава едно право признато отъ мирните договори, не е ли дрѣско провокаторство, превъшение на властъ и свосволие начина на действие на нашите общинари, които на всѣка цена искатъ да опропалятъ економически градското ни население?

Но това, по-подробно ще разгледаме.

CASSA DE CREDIT A AGRICULTORILOR DIN JUD. CALIACRA BAZARGIC.

Prospect pentru mărirea capitalului băncii de la 2.000.000 la 5.000.000

Pentru a aduce la îndeplinire deciziunea Consiliului de Administrație din 10 Februarie 1928. Banca face cunoscut mărirea capitalului de la 2 la 5 milioane lei, prin emiterea a 6000 mii acțiuni a câte 500 lei fie care;

Pentru a care acțiune a 500 lei valoare nominală, bancă va încasa 550 lei, adică 50 lei reprezintă speze de imprimare, timbre etc.

Plata acțiunilor, care sunt nominative, se face la Cassa băncii platindu-se integral

Principiul băncii este a se da credite eftine numai apicultorilor din județul nostru pentru ameliorarea și mărirea posibilităților de exploatare cât mai intensivă a proprietății rurale.

Timp de 3 ani de când își are existența banca noastră a dat credite eftine și cu posibilități ușoare de plată la cea mai mare parte din agricultori. Subscripția începe de la 1 Octombrie a. c. la sediul băncii din Bazargic.

Bazargic 18 Septembrie 1928
Consiliul de Administrație

А. П. Чеховъ.

Хамелионъ

Презъ голѣмиятъ площадъ на града, минаваше полицейскиятъ инспекторъ Очумеловъ, съ нова наметната шинела на гърба и единъ пакетъ въ рѣка, а следъ него крачеше единъ стражаръ, натоваренъ съ конфискувани вещи.

Площада бѣше празенъ... Дюгенитъ и кръчмитѣ, като че ли бѣха натжжени по отсъствието на посетители.

—Ще хапишъ проклетникъ? Изведнажъ се чу гласъ. — Не го оставяйте! Дръжте го! Чуваха се скимтения и се появи едно куче, последвано отъ човѣкъ съ сюртюкъ и разкопчано палто. Очумеловъ видя, какъ човѣкътъ падна, но същевременно, залавяйки задния кракъ на кучето.

Много хора, като че ли изникнали отъ земята се насбраха на около му.

—Това е безредие, г-нѣ

инспекторъ! Каза стражаринтъ.

Очумеловъ влезе всрѣдъ мнозинството. Гонителтъ на кучето прострѣлъ рѣка триумфално показваше окървавения си прѣстъ. Очумеловъ позна майстора Хрукинъ. Всрѣдъ насъбралата се тѣла се намираше провокаторътъ на скандала, едно кученце, късичко и слабо, съ желти петна по гърба.

—Що се случи тукъ? Викна Очумеловъ. Какво стана съ прѣста ти?

—Отивахъ за дърва, господинъ инспекторъ, започна кашлейки Хрукинъ, — и изведнажъ, този проклетъ песъ захапа прѣста ми... Извинете, азъ съмъ работникъ и съ този прѣстъ една седмица нѣма да мога да работя... Стопанинътъ на кучето трѣбва да ми заплати... Ако всички кучета бѣха хапѣли, по-добре е да нѣма хора по свѣта...

—...Добре!.. отговори Очумеловъ, остро кашлейки.

Кому е кучето? Азъ ви казахъ да си приберете кучетата! Време е да вземемъ мѣрки. Когато ще ви глобя, тогава ще раберете! Азъ ще покажа вамъ дявола!.. Елдеримъ!—Обърна се той къмъ стражарина—Намѣри кой е стопанина на кучето и състави рапортъ! Кучето убий.. може да е бѣсно...

—Струва ми се, на генералъ Жигаловъ, обади се нѣкой отъ мнозинството.

На Генералъ Жигаловъ! ?.. А!.. Елдеримъ, сними ми шинела, че ми е топло.. Но, видишъ ли, азъ не разбирамъ какъ е могло то да те ухапъ? Такова мѣничко! Какъ е могло да стигне до твоя прѣстъ? Кой знае де го заклеши, та сега мислишъ да обвинявашъ кучето! Познавамъ азъ васъ, сукенъ сине!

Чусе гласъ отъ мнозинството:

—Пѣхна запалена цигара въ устата му.. на шегата... затоа го и ухапа.

—Лъжешъ, викна Хру-

кинъ. Защо говоришъ, когато не си видялъ? Нека ни сѣди господинъ инспектор! Негово превъзходителство знае, че по закона... Азъ знамъ, защото имамъ братъ стражаръ!..

—Стига! Нито дума повече!..

—Не, това не е на генерала, каза стражарина.

Генерала има все отъ ония, голѣмитѣ, дресиранитѣ...

—Увѣренъ ли си?

—Азъ вѣрвамъ, г-нѣ инспекторъ...

—Сигуренъ съмъ! Генерала има породисти кучета, когато той... не виждатъ ли, че нѣма никаква предствителност... Кой храни такова куче!.. Ти, Хрукинъ, остави, азъ ще те настана... Азъ ще те връзумя, време е...

—Азъ съмъ положителенъ, че е на генерала, каза нѣкой отъ публиката.

—Видялъ съмъ го въ двора му.

—Да... дръжъ ми шинела: Като че ли е студено!... Вземи кучето и иди при генерала и питай дали е негово

Дневни наброски

„Взаимноизплащане“

Всички го познаватъ, всички го уважаватъ. Бѣше богатъ, интеллигентенъ, добре възпитанъ, младъ и деятеленъ, и ползуваше се съ отлична репутация. Но единъ денъ, кажейте, че щастieto му измѣни, търговията му пропѣдна или пъкъ не съумя да се съправи съ една спекулативна игра, той пропѣдна — „славно пропѣдна“, както се изразяваше той.

Обявиха го въ несъстоятелностъ, а на вратата на недавнашниятъ „способенъ и честенъ човѣкъ“ прикачиха „фалимента“ т. е. близки и познати, търговци и приятели заговориха за фалимента. Въ едно кжсо време, всички негови другари единъ по единъ се отстраниха, а тия които имаха да взематъ по нѣкоя сума извървѣха въ дома му.

Какво да се прави? Имота и стоката отъ магазина едва покриха кружнитѣ му задължения. Останахитѣ тукъ-тамъ по 5, 10, 15 хил. — останаха открити и така останалъ безъ работа; съ вързани рѣже, както се казва, по никой начинъ не бѣ възможно да се изплатятъ. Да бѣга не (следва 2-ра страница)

Dosar № 3719/928.

Jurnal № 5476
21 Septembrie 1928

Тribunalul

Având în vedere cererea făcută de creditorul Pelop. Geambazu, comerciant din Bazargic, Cartierul Industrial, prin petiția înreg. la № 16.911 de azi, de a se admite sechestrarea veniturilor generale ale imobilelor proprietatea debitorului sau Gheorghe Damianof compusă din una casă cu trei camere cu atenansele și curtea de circa 4000 m. p. situată în vatra satului și comunei Hasi Chioseler; circa 20 ha. teren arabil situat pe mereaua satului și comunci Hasi Chioseler și una moară cu motor și accesorii în satul și comunei Hasi Chioseler Județul Caliacra precum și ale imobilelor proprietatea debitorului sau Enciu Culef care se compune din jumătate averea rămasă pe urma defuncțiilor săi părinți și anume: una casă cu trei camere, grajd, hambar, situate în vatra satului și comuna Hasi Chioseler precum și 16 ha. teren arabil situat pe mereaua satului Hasi Chioseler Județul Caliacra.

Având în vedere că, în sprijinul cererii sale creditorul depune un număr de opt cambii, ajunse la scadență emise de părați în ordinul său pentru suma totală de 129.086 lei; Având în vedere că prin petiția înreg. la № 16.910 de azi, creditorul a intentat acțiune cambială contra debitorilor.

Văzând dispozițiile art. 477 și următorii pr. civilă.

Dispune.

Admite sechestrarea veniturilor generale ale imobilelor arătate mai sus proprietatea debitorilor Gheorghe Damianof și Enciu Culef din satul și comuna Hasi Chioseler

până la concurența sumei de 129.086 lei capital, plus procente cheltuieli de jud. și onorariul de avocat ce creditorul Pelopida Geambazu din Bazargic pretinde prin acțiunea camaială intentată prin petiția înreg. la № 16.910 de azi.

Se numește girant special DI Jelescu Gancef, din comuna Hasi Chioseler, cu puterile prevăzute de art. 483 pr. civilă; administrând bunurile încasând veniturile sau chiriile, ori arenzile, depunând sumele ce va încasa la Casa de depuneri și recipisele la tribunal;

Se delegă Corpul de portări de pe lângă acest tribunal cu în deplinirea formalităților legale prevăzute de art. 482 pr. civilă și așezarea girantului în posesia imobilelor.

Prezentul ordin de sechestrare se va transcrie de îndată, prin mijlocirea grefei, în registrele respective de transcripții se va afișa la poartă tribunalului și publica într'un jurnal din localitate, conform art. 481 pr. civilă;

Data în camera de consiliu azi 21 Septembrie 1928, și se fixează termen la 20 Decembrie 1928 pentru validarea urmărirei.

(ss) Gh. Bărbulescu
(ss) Gh. Dumitrescu
p. Grefier (ss) Gh. Nistorescu

Grefa Tribunalului Caliacra

Se certifică de noi că prezentul act s'a transcris în registrele de transcripții ale acestui tribunal sub No. 724 azi 22 Sept. 1928 în conf. cu art. 481 pr. civilă.

p. Grefier (ss) Nistorescu

струва, да изплати не може, по-раншиятъ добри приятели, като по чудо изчезнаха.

Чу се, че е полудял. Най-добриятъ му приятел, който на неговъ гръбъ се бѣше издигналъ въ завидно положение, кой знае какъ ималъ да взима 10 хил. лей, отзовава се при него.

—Добъръ день!

—Кой знае? Тръбва да е добъръ...

—?!...

—Знаешъ имамъ да ти дължа... Но, тръбва да знаешъ, че ние взаимно се изплатихме точно тогава, когато азъ „славно пропадахъ“. Помнишъ ли? Не?... Слушай!

Азъ ти дължахъ 10 хил. лей, така.

Ти имашъ да земашъ още менъ... 10 хил. лей така. Значи дължа ти шолкова, колкото и ти имашъ да взимашъ отъ менъ... значи 10 и 10 правятъ 20 хил. ... Изплашено: Равно нали? Че си ли доволенъ? Дай ме подъ сждъ... и праждосай! ..

П. К-ски

Унгарско отми-
щение

Женева. 23 — Вървѣдъ дипломатическитъ кръгове, прави особено впечатление, отказа на унгарската легация отъ Бернъ, която не позволява завръщането презъ Унгария за Ромъния на Ромънския делегатъ при Л. Н. г. М. Джувара, понеже тоя последния е държалъ неприятелско поведение спрямо Унгария, въ интер-парламентарния конгресъ отъ Берлинъ.

Този е първия случай, когато се отказва свободното минаване презъ една държава на единъ делегатъ отъ Л. Н.

Д-ръ Атанасъ Калчевъ

ПРИЕМА БОЛНИ.

ул. „Принципеле Мария“ 27
срещу депозита Коста Пачевъ
Базарджикъ

—Съ тебъ още не съмъ свършилъ, заплаши инспектора Хрукина, и продължи пътя си презъ площада.

Послучай изселване
продавамъ 100 овце,
добре изхранни.

Условия

Желю Димовъ

с. Каралезъ.

МАЛЦИНСТВАТА И Г. БРИАНЪ.

Тѣй както съкратено се предадоха думитъ, произнесени въ Женева по въпроса за малцинствата отъ водителя на френската външна политика, имаше основания за безпокойство. Като че ли г. Брианъ подценяваше значението на въпроса и като че ли искаше да тури една преграда между Обществото на Народитъ и оплакванията на малцинствата, които се считатъ третирани неправомерно и несправедливо съ договоритъ съдѣдени за тѣхната защита. Тѣх parents paucres не сж ли дотегнали на голѣмитъ политически мжеж до тамъ, щото да бждатъ тѣ готови да имъ затворятъ достъпа до Женевишкиятъ форумъ?

Нѣма нищо подобно въ думитъ произнесени отъ г. Брианъ, и особено нѣма въ тѣхъ нищо, което да направи българскитъ малцинства да загубятъ вѣрата си въ О. Н. Оратора изказва мисли и прави разграничения, които би трѣбвало да ни увѣрятъ, че оплакванията на малцинствата като българскитъ ще намѣрятъ справедливо внимание въ Женева, стига да бждатъ представени не като такива, каквито тѣ не сж, а да бждатъ изнесени като усилни стремежи се къмъ зачитане постановленията, легнали въ основата на договоритъ за защитата на малцинствата — каквито тѣ сж въ сжщностъ.

Но нека по-добре да възпроизведеме думитъ на г. Брианъ, тѣй както сж предани по стенографическиятъ отчетъ. Заслужаватъ да бждатъ известни въ една страна, чийто малцинства сж най-онеправданитъ измежду всички: „Тукъ се поставя единъ въпросъ, който вълнува всички ни, тѣй наречениятъ въпросъ за малцинствата. Той пробужда въ насъ чувства на елементарна човѣщина. Достатъчно е да се прочетатъ отчетитъ на нашитъ заседания, на съвета или на общото събрание, за да се види, че този въпросъ винаги е занимавалъ мисълта ни, и че е трѣбвало да разрешаваме случай изнесени предъ нашия сждъ. Ние ще имаме да уреждаме и други случаи Това е въпросъ отъ който ние нѣмаме право да отвърнеме. Това е единъ священный въпросъ. Той се поставя една следъ войната.

„По-рано имаше тоже малцинства, имаше сто милиона хора, които съставляваха частъ отъ това, което наричатъ малцинства, и не може да се каже, че тѣхната сждба бѣше винаги лека. Тѣ наднаха страдалчески и болезнени писци, тѣ викаха за помощъ: но тѣхниятъ гласъ не надминаваше стени на гробищата, тѣ ненамираха едно Общество на народитъ, което да ги чуе“.

„Днесъ нѣма повече отъ двадесетъ милиона хора, които да принадлежатъ къмъ малцинствата. Трудно е да се твърди, че Обществото на Народитъ се е дезинтересирало отъ тѣхъ. То е винаги

готово да направи всичко възможно за да подобри положението имъ, тамъ гдето има съмнение относно положението имъ. Но винай, въпроса е деликатенъ

„Не трѣбва въпроса за малцинствата да се превърне въ лостъ, предназначень разкласти управлението и смути мира. Той не трѣба да бжде едно застрашаване витающе непрестанно надъ шитъ трудове. Той трѣбва се уреди стъ насъ обективно, сериозно, като се държмѣтка за фактитъ, които сж представени за проучване съ всичката желателна спулвозможност на съвѣста, ка че да можемъ, когато шето съзаване е освѣтлено да направиме необходимото премахване на несправедливоститъ.

„Тоя въпросъ не трѣва да се превърне въ боева машина, въ преднакател на смути. Не трѣба подъ видѣтъ на чувстватри измежду най-уважаванитъ, нѣкои масови прояви то позволяватъ да се предгаждатъ опити за дѣлопрѣмѣни въ свѣта, да създаватъ нови причини на негургурностъ.

„Колкото нѣкои доктрини и пропаганди да вълнуватъ уважение, има нищо ото трѣбва да господствува надъ вълкитъ; мирътъ. Има частни и особни условия особни разсждения, особни аспирации, колкото основатни да биха били тѣ, ни да могатъ да се издигнатъ по-високо отъ интереса мира. Тоя интересъ господствува и трѣбва да възтжествува. Какъвто актъ справедливостъ и да битвало да се извърши като разкласти мирътъ въ свѣтото се възвѣрнемъ въ ужасиятъ довчерашенъ порядъкъ, азъ ще извика „да замлъкнатъ неговитъ стѣпници, думата е на х димия миръ!“

Тѣзи мисли е разг. Брианъ въ края ята речъ. Въ самото на той е подчерталъ значението отдава на миноритятъ въпросъ, когато вилъ че ще говори по най-важни въпроси, сж вълнуващи О. Н., именпроса за малцинствата. Нѣма в разоржжението. Нѣма в лата речъ нито желани се поддени въпроса, ни се изключи той отъ тѣ на О. Н. Нѣма дорикоя откъсната фраза от ято да се извежда по заключение. Нѣма и противопоставяне да сначи при О. Н. предзостояния комисиия за нствата.

Бързайте! да ефтини дърва, мен и Габрови България. Цени конкунни! Отъ склада на СБ БЛИЗНАКОВЪ С-ие д рата, подъ хотелъ „Базарджикъ“

Кажи му, че азъ съмъ го намѣрилъ и му го изпращамъ. И кажи му, че да не го пуца на улицата, защото всѣка една свиня ако пъха цигара въ устата му... ще се разболѣе...

А ти, говедо, пусни си ржката и не парадирай съ пръста си, защото самъ ти си виновенъ!..

—На, иде готвачътъ на генерала...

Ей, Прохоръ, ела тукъ! Това кученце... е ваше?

—Не, не, е!

—Нито трѣбва да се разследва, каза Очумеловъ.

Хрукинъ е виновенъ че е, раздразнилъ кучето, но намѣренитъ кучета трѣбва да се застрелятъ! Свършихъ!

—Не е наше, продължаваше Прохоръ.— На брата на генерала? дойде ли братътъ на генерала? Ето господи! И азъ още дане знамъ! На гости.

—Да.

—Ето господи! Домъч-няло му за братъ си!

Значи, това е кученцето на господина?.. Драго ми е... Хубавичко... и колко живичко!.. Ха-ха-ха...

Започнаха всички да се надсмиватъ Хрукину.

РАВНИ ЛИ СЪЖ ВСИЧКИ ПРЕДЪ ЗАКОНИТЪ?

За извършеното престъпление въ с. Базауртъ. ние споменахме въ общи черти мерсесиятъ и недостоеен начинъ на убийството. Днесъ имаме въ ржка всички факти, дългъ ни се налага да осветлимъ цѣлото съществено мнение, както и всички перипетии на тая кървава трагедия подъ открито небе, същевременно, като направимъ единъ паралелъ и то доста повърхностенъ между убийството отъ 16 т. м. въ с. Гурково и тоя отъ с. Базауртъ, подвеждайки и дветъ убийства подъ общия внаменателъ: дали всички съ равни предъ законитъ?

Но, на дѣло.

Близко до с. Базауртъ пасатъ стадата си едно турче и едно македонче-колонистъ. Недалечъ отъ тѣхъ се намиралъ и дѣдо Станю Желевъ, също съ стадото а Турчето, нѣколкократно обръща вниманието на македончето да си пази овцетъ да не се смѣятъ. Македончето нарочно не обрънало никакво внимание, следствие на което овцетъ се разбърватъ. Тогава турчето, ядосано, удри му две тояги. Македончето веднага побѣгва и съобщава на двама други колонисти, които съ орѣли наблизко. Последниятъ съ пристигането си, единиятъ изкарва револвера си и дава въколко вистрела безъ

да олучи турчето. Виждайки всичко това дѣдо Желю, притичва се да ги разтърве, същевременно подканяйки ги да се помиратъ, както, че не съ хубави работи и може да стане убийство. Тогава единиятъ отъ македонцитъ насочва револвера противъ стареца. Този последния, като вижда опасността, спусналъ се отгоре му и успѣва да го обезоружи. Взема револвера, изкарва патронитъ му и му го подава. Така скандалътъ на полето се свършва.

Обаче, колониститъ македонци, качватъ се на конетъ, стиватъ, и съобщаватъ за случилото се въ село. Още на часа, събиратъ се 20-30 души колон. македонци, отъ които 5-6 добре въоръжени съ ками револвери и пушки и тръгватъ къмъ посоченото мѣсто. По пътя си, колкото каруци съ срещнали насила ги връщатъ, б и я т ъ каруцаритъ, качватъ се и продължаватъ. Наблизили мѣсто-произшествието, слизатъ отъ каруцитъ и се прѣскаятъ въ бойни редове. Първо, попада въ ржцетъ имъ турчина Кадиръ Чакъръ, който нищо не знаелъ за случилото се, и които подъ удара на нѣколко тояги пада въ безсъзнание. Понататъкъ залавятъ старецътъ Станю Желю, събарятъ го на земята и почватъ

всички да го налагатъ съ тоягитъ си. Следъ като го оставили проснатъ на земята, тѣ продължили по нататъкъ да търсятъ други „българи.“ Дѣдо Желю можалъ да се влече около 30-40 крачки и умира...

Осведоменъ за това шефътъ на поста отива на мѣстопроизшествието, взема дознание, ала не е арестувалъ нито единъ отъ македонцитъ-колонисти, които биле недалечъ, разположени подъ сѣнката на една круша. По-после бива арестувано едно 14-15 год. македонче, което се посочва като авторъ на убийството.

Аутопсията на околнския медикъ е констатирала, че убийството е извършено съ много удари отъ тояги, мушнатъ съ ножъ задъ тила, смазани дробове и ребра, фактъ, който посочва, че не единъ, но най малко 20-30 души съ убийцитъ.

Такавъ е краятъ на кървавата трагедия отъ с. Базауртъ.

За убийството въ с. Гурково. Въ крѣчмата, на нѣколко маси пиятъ младежи. На отдѣлна маса пиятъ колонисти-регацани. Дига се споръ да се не пѣятъ български пѣсни. На това никой не обръща внимание. Единъ колонистъ остава и заплева свирача. Спорътъ билъ за хармониката). Тогава се зала-

вятъ да се биятъ, обаче крѣчмарина успѣва да ги разтърве и изкарва вънъ отъ крѣчмата. Колониста отива и съобщава на другаритъ си. Идватъ 56 души и започва се ржкопашенъ бой. И този пътъ крѣчмарина успѣва да ги изкара отъ крѣчмата. Вънъ колониститъ налѣгатъ единъ [„Пашата“, който е убилъ колониста). Единъ отъ крѣчмата притичва се на помощъ, благодарение на когото нападнатиятъ освобеждава се отъ ржцетъ на нападателитъ, съ единъ ударъ сваля на земята единия, а съ втория юмрукъ съборилъ мъртавъ другия и избѣгва.

Авторътъ или авторитъ на убийство изчезватъ. И въпреки, че се знаятъ кои съ тѣ, на втория денъ започватъ арестуванятия. Арестувани съ много отъ роднинитъ и близкитъ на убийцитъ и закарани отъ постъ на постъ за Базарджикъ.

Нска ни се позволи да питаме само: Защо не е арестуванъ нито единъ колонистъ-македонецъ отъ 20-30 души, които пребиха съ тояги единъ безвщитенъ и немощенъ с т а р е ц ъ

и защо съ арестувани толкова души невинни и съвсемъ чужди на убийството отъ с. Гурково, при това, като се знаятъ и кои съ убийцитъ. И дали всичкото това гореизложено отговаря на високо и свѣто конституционното: всички съ

равни предъ законитъ? Кое, именно, спира властитъ отъ Базауртъ да не положатъ ржка върху едни пладнешки убийци, и кое кара властитъ отъ с. Гурково да арестуватъ толкова невинни, когато самитъ автори на убийството съ известни по име и презъ име?

Гръцки договоръ съ Италия и Югославия

Парижъ. 23—Вестникитъ съобщаватъ, че г. Маринковичъ и Венизелосъ, ще се срещнатъ въ Парижъ, за да разискватъ сключването на едно гръцко-югославянско сближение.

*

Римъ. 23—Днесъ пристигна въ Римъ г-нъ Венизелосъ, който посети веднага мин. на външнитъ работи, а въ недѣля ще има едно свиждане съ г-нъ Мусолини, въ свръзка съ мирния договоръ между дветъ страни, чието тържествено подписване ще стане въ понеделникъ.

г. Молловъ при г. Бриянъ

Женева—Днесъ българскиятъ министъръ на финанситъ г-нъ Молловъ бѣ приетъ отъ г. Бриянъ.

Чети вестникъ

„КУРИЕРЪ“

черната й луничка дяволито заигра. — Ти разбирашъ какво значи добъръ пътъ и добра сполука!

Удари звънецътъ и Люцканъ, почти грабнатъ отъ Митя Караколевъ затече се наедно съ всички къмъ трена. Благодарение на силнитъ лакти на ловеца, тѣ можаха да са намѣрятъ мѣсто при единъ прозорецъ и да гледатъ. Тренътъ още не тръгваше, говорѣха си отъ перона и отъ вагонитъ. Изъ едниъ прозорецъ висяха желтитъ мустаци на Кръстанъ, а подъ него жена му разплакана и свита, притискаше кърпа до очитъ си. Появи се нечакано на перона и дѣдо Слави, гордъ, величественъ окиченъ съ безбройнитъ си медали.

—А! Огънь, огънь гори на главата ми!—говорѣше той и показваше хилядитъ мжже.—Виждате ли ги? Сто и двайсетъ хиляди съ! Всички ще ги туря на чифлика си. Кое време е, а?.. Жетва, жетва иде!

Никой не обръщаше внимание на него. Но отъ покрива на единъ вагонъ Рачо Самсарътъ го чу и се замисли. И може би единъ само той разбра трагичния и пророчески смисълъ, който доби- ваха тия думи въ устата на безумния.

Удари последниятъ звънецъ. Срѣдъ вихъра на бурно и гръмогласно ура, тренътъ се поклати тежко и потегли.

VI.

По шосето, което води отъ Лозенградъ за Бунаръ-Хисаръ, се движи колона войска. Въ края

възникни, но тънтурести и набити, сѣкашъ тежки групи, насечени отъ нѣкоя гора; минаваха и бабадшки преселници, високи, сурови и мрачни, съ четвъртити калпаки, голѣми като шиници и съ черни като облаци потури; минаваха най-после котленски и жеравненски овчари, пристегнати въ бозяви панталони, съ очи изпълнени още съ ширината на полетата и кожени селяхлъци на пояса си, кждето бѣхъ подпани кавалитъ имъ, съ които и сега не искаха да се радѣлятъ. Каква неведома сила подлудяваше тия, мирни и работни хора? На всички лица се четеше нѣкаква упорита воля, очитъ горяха, гърлата не пресипваха да реватъ и да се провикватъ.

Множеството порасна още повече, когато къмъ него се присѣдиниха и гражданитъ. Тукъ бѣше и Люцканъ. Той също заминаваше, обутъ бѣше съ цървули и бѣли навои, но всичко това върху неизменния му и официаленъ рединготъ—нѣщо, което го правеше твърде смѣшенъ

—Гледай го Люцкана! — викаха му навсѣка крачка.—че и ти ли бе, Люцкане?

—И азъ разбира се—отговаряше гордо Люцканъ. Мжжъ не сжмъ ли?

Дори и младитъ нехранимайковци, които обичаха да си играятъ съ бомбето му, не смѣяха сега да се шегуватъ, толкозъ повече, че наредъ съ Люцкана вървеше цѣлъ настрѣхналъ, Митю Караколевъ. А отколе той бѣше се закарналъ на

Докторъ А. С. Салби

Бившъ лекаръ въ болницата „Lariboisiere“ въ Парижъ.

Бидейки известно време въ сгранство за изучаване на новитъ методи, завърна се на ново в града ни и приема болни.

Специално по болести на очитъ, носа, ушитъ и гърлото.

Извършва операции по най-новитъ методи Провѣрва зрението, подбира очила и прави прокцизиране на очи.

Медицинския кабинетъ се помещава въ дома на Алекси Момовъ ул. Принципеса Елисабета № 4.

Преглежда ежедневно 9—12 и 3—7, въ не-деля отъ—9—12.

Премного усърдие

„Изпълнителните органи на властта не са показали нито повече спокойствие, нито повече разумност. Напротив може да се каже, че никъде, където е било, не е употребено така бърже... „дървеният господ“ въ нас и нито въ една друга страна административните изпълнители не заместват своята нервозност съ дълга на законността.“

Полицейските органи бият като въ, балкана,—забравяйки, че престъплението което вършат, сериозно изследвано от правосъдието, ги изпраща въ тъмниците или солниците. Жандармит много често опитват силите си върху гърба на селяните игнорирайки предписанията на законите. Бирниците и общинските касиери, подъ закрилата на законите, тероризират и масакрират данъкоплатците,—съ една дума, хората на законите създават безредие и подготвят бунт.

Заповедайте случая от Флоренция: селянинът Николае Константин има да плаща една глоба от 100 лей. Жандармът Плависон идва на изпълнение. Селянинът не искал нито да плати, нито да иде на поста.

Какво тръбвало да направи изпълнителя на закона?

Да му състави акт,—насила да го завлече, или: да упражни каквото по-велява закона.

Но,—не!

Жандармът започва да се бие съ селянина и въ разгара на този бой пушката на първия гръмва убивайки на мѣстото селянина.

Чисто и просто! За сто лей—единъ човѣкъ!

Не намирате ли, че тукъ жандармът е положилъ преголѣмо усърдие? ако може тъй сладко да се изразимъ?

И, — адресираме се до голѣмците му—не намирате ли, че тая система трѣбва да се прекрати и да се тури край на волностите на агентите... на реда?

Въ коя цивилизована държава на свѣта се вършатъ подобни дѣла?

В-къ „Лупта“

Краде, който може

Въ в. „Неамулъ Ромѣнскъ“ г. Йорга публикува следното горчиво, но право потвърждение.

...„Още се очудватъ нѣкои, че Ромѣнската държава била ограбена съ стотина милиона, а може би и съ милиарди. И намиратъ се такива, които смѣтатъ петролната афера за откритие. И сжщитъ се запитватъ—благих душички!—възможна ли е подобна работа.

Добре но, знае се, знаятъ и тукъ, знае и цѣлия свѣтъ, че ромѣнската държава представлява за повечето ромѣнци една плячка.

Който не е можалъ, само той не откривалъ! И катъ започнешъ

отъ този, който краде отъ крайпжните дървета, чупи клонетѣ имъ или отсича до дъното само да си изреже една прѣчица, тоя който пжтува съ трена, откъсва си макаръ парче ремѣкъ за споменъ, чиновника, който получава цѣла заплата за нѣколко работни дни въ седмицата, префекта, който на прощаване задига отъ канцеларията бронзовитѣ мастилници за въ дома си, тоя който е продавалъ окръжния автомобилъ на една жена—до петролиста безъ педя земя, ограбена отъ вѣчно немощната държава — всички, всички вършатъ това.

Трѣбва да се смѣнятъ „главитѣ“, но това посредствомъ доброто е невъзможно.

А може би не е далечъ денятъ, когато тия които трѣбва ще влѣзатъ най-после въ действие.“

Кога ще бжде опразнена Рейнската областъ

Въ „Еко дьо Пари“ Пертинаксъ, съобщава, че лордъ Къшендъръ изявилъ желание чезоната при Кобленцъ да бжде изпразнена веднага, а тая около Майнцъ следъ приключване работитѣ на експертния комитетъ.

Въ това отношение г. Брианъ не е взелъ никакви формални задължения, обаче възможно било френското правителство да възприеме гледището на лордъ Къшендъръ.

КЕЛЕПИРЪ! ДОБРУДЖАНЦИ КЕЛЕПИРЪ

ПРОДАВАМЪ 2 дюкяна, солидни съ тераси и депозитъ изложени къмъ изтокъ, удобни за работилници, кръчма и пр. находящи на Бану Баши—Балчикъ.

ПРОДАВАМЪ на главната улица въ градъ 4 дюкяна съ изби, солидна конструкция, годни за всичко. **ПРОДАВАМЪ** ГИ И ПО ОТДѢЛНО **ПРОДАВАМЪ** къща, заловена до горнитъ дюкени, двуетажна съ всички удобства; 4 стаи, 2 салона, широка изба, отдѣлна кухня, кладенецъ съ помпа, двуетаженъ оборъ, съ мѣсто за каруци. **ПРОДАВАМЪ** колониялниятъ си магазинъ о фактура. Разработенъ.

Условия и споразумение при собственик
Стойчо Я. Варѣмовъ
ул. Мирча чель Батрънъ №154 Балчикъ

БЪРЗА ТЕЛЕГРАМА БЪРЗА

18 септември 1928 год.

Управлението на хотелитъ Грандъ Хотелъ „Лордонъ“ и хотелъ „София Паластъ“ съобщаватъ на своите многобройни клиенти, че **ВЪЗВИЗНОТО ВИЗИРАНЕ** въ България е продължилъ до 15 октомври т. г. сжщото управление съобщава, че е намалило цѣнитѣ специално за добруджанци съ 20 на сто и базплатно гариране на автомобилитѣ. Телефонъ № 138 и 402.

ДИРЕКЦИЯТА

Ефтино! Много Ефтино!

Въ магазина на **ЕНЮ ИОРДАНОВЪ** улица Pr. Ferdinand № 71 и клоната отъ магазина на улица Principele Ferdinand № 139 срещу хана на Димо Начевъ.

Доставихъ ГОЛѢМЪ АСОРТИМЕНТЪ на всѣкакви ВИДОВЕ **Мануфактурни стоки**, за настоящия **ЕСЕНЕНЪ** и **ЗИМЕНЪ** СЕЗОНИ.

Голѣмъ изборъ на **ДАМСКИ ПЛЮШНИ ДЖЕКЕТИ** и други.

На всичко цени извънредно **НАМАЛЕНИ**. Посетете магазинитѣ ни за да се увѣрите.

Съ почитание
ЕНЮ ИОРДАНОВЪ
Bazargic

КИНЕМАТОГРАФИ

— 34 —

Кино МОДЕРНЪ

„БЕНЪ — ХУРЪ“

Последна дума на филма днесъ, съ най-известнитѣ киноартисти.

Свири струн. оркестъръ

КИНО БРАГАДИРУ

ЛЕБЕДА

съ Адолфъ М. Жуль отъ прочутия романъ на Францъ Молнъръ Свири военния оркестъръ

всичиитѣ му неприятели.

—Само ми ги покажи—бѣше казалъ той на Люцкана—и ще видишъ какъ ще имъ съблича всичката перушина.

Но друго занимаваше чувствителната душа на Люцкана. Съ търговията си тои се прости за винаги, предаде на дѣдо Руси и таблата и вереситѣ си. Раздѣлата и изпращането бѣха окичили всички мъже съ толкова много и различни цвѣта, каквито дори и Люцканъ не бѣше виждалъ. И, върненъ на привичкитѣ си, на своята природна слабостъ, той виждаше и следеше само тѣхъ. Ония, които бѣха брали тия цвѣта, не бѣха вложили нѣщо повече. Той глъкуваше емблематичното значение, откриваше скрития смисълъ на всѣка китка и на всѣки цвѣтъ. Той познаваше хората, знаеше и отношенията имъ. Годеникъ или жененъ, щастливъ или отблъснатъ любовникъ, единственъ синъ на майка, младоженецъ или нѣкой самотникъ — въ цвѣтята, съ който тѣ бѣха окичили гърдитѣ си, Люцканъ прочиташе цѣлата имъ участъ. Яркитѣ и пѣстри бои за него говорѣха, ридяха, молѣха се и благославяха—една сложна и покрѣтителна симфония, която само той умѣеше да разбира. И цѣлото значение на тоя денъ и на това събитие за него се изчерпваше съ това. То го радваше и вълнуваше, то го и опиваше като съ вино.

Всички бѣха вече на гарата. Тренътъ бѣше вече готовъ и голѣмата машина, окичена съ зеле-

— 35 —

нина, пухтеше и изхвърляше бѣла пара. Запаси отъ селала, които имаха малко изпращачи, бѣ изпълнили вече трена и не само отвѣтре, но и вънъ, по платформитѣ и покривитѣ на вагонитѣ. Сжщинско море отъ хора заливаше цѣлия перон и околността на гарата. Откъслечни разговорикове, плачъ, хиляди зарѣки—това се чуваше всѣкъде.

Люцканъ и Митю Караколевъ правѣха следната си разходка по перона.

—Люцкане! —извика неженъ женски гласъ.

И двамата се обрнаха. Бѣше Цвѣтана.

—И ти ли отивашъ войникъ?—продължи.

Люцканъ не малко се зачуди, като видя жинера, стегнатъ въ офицерска униформа, изпращанъ отъ Цвѣтана и родителитѣ ѝ.

—Приятелю—каза инженерътъ—отиваме въ въ червениятъ пламѣтъ!

Люцканъ не отговори на тая шега, но че ше емблематичното значение на цвѣтята, които инженерътъ държеше, очудваше се още повече и като че си казваше „вижъ ти, пѣкъ азъ да знамъ. Годѣжъ е имало тукъ!“

—Люцкане—започна весело Цвѣтана—толѣ пжти си ми давалъ цвѣта, сега пѣкъ азъ да дамъ. Вземи!—и тя му подаде стрѣкъ желтъникша.

—Раздѣла!—помисли си Люцканъ.

—Вземи—повтори Цвѣтана, усмихна се